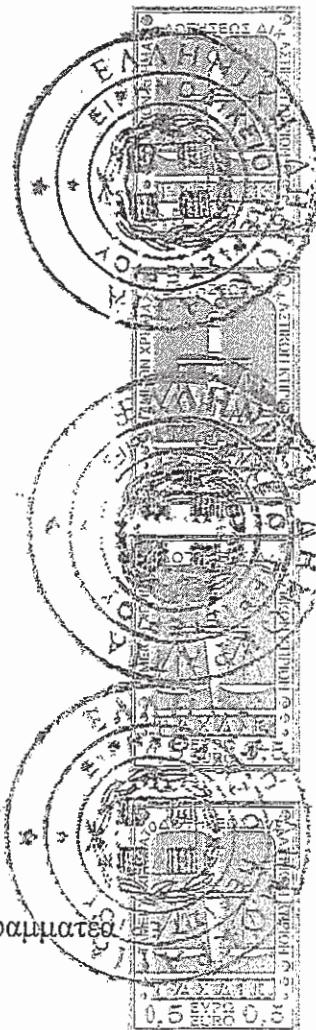

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

Αριθμός Απόφασης
.....124..../2018

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Ειρηνοδίκη

και από τη Γραμματεία

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Δεκεμβρίου 2017 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ:

κατοίκου

Αττικής ο οποίος παραστάθηκε μετά της πληρεξουσίας του δικηγόρου Αθηνάς Θεοδώρου.

ΤΩΝ ΜΕΤΕΧΟΥΣΩΝ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΠΙΣΤΩΤΩΝ, που έχουν καταστεί διάδικοι μετά από τη νόμιμη κλήτευσή τους (άρθρα 5 ν. 3869/2010 και 748 παρ. 2 ΚΠολΔ): 1) ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «EUROBANK ERGASIAS A.E.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε, 2) ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ A.E.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου και 3) του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών και εδρεύει στην Αθήνα, το οποίο παραστάθηκε δια της δικαστικής αντιπροσώπου του

Ο αιτών με την από 22-6-2016 αίτησή του κατά των καθ' ών, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 107/14-3-2016 και προσδιορίστηκε προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, ζητεί να γίνει αυτή δεκτή.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως στο ακροατήριο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την υπ' αριθμ. 1-7-2016 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών που νόμιμα μετ' επικλήσεως προσκομίζει ο αιτών, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης με πράξη ορισμού δικασίου και ικίση προς συζήτηση για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην πρώτη των καθ' ών, πλην όμως η τελευταία δεν παραστάθηκε κατά την εκφώνηση της υπόθεσης στη σειρά της από το οικείο πινάκιο κατά την ως άνω δικάσιμο, και συνεπώς το Δικαστήριο θα προχωρήσει στην ειδίκαση της υποθέσεως σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρ. 754 ΚΠολΔ, άρθρ. 5 του ν.3869/2010).

I. Από το συνδυασμό των άρθρων 216 παρ 1 ΚΠολΔ και 4 του Ν.3869/2010, προκύπτει ότι η αίτηση οφειλέτη για υπαγωγή του στις ευεργετικές ρυθμίσεις του Ν.3869/2010 για να είναι ορισμένη, πρέπει να γίνεται αναφορά σε αυτήν: 1) της μόνιμης και γενικής (όχι απλής) αδυναμίας πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών του αιτούντος φυσικού προσώπου, 2) της κατάστασης της περιουσίας του και των εισοδημάτων του ίδιου και της συζύγου του, 3) της κατάστασης των πιστωτών του και των απαιτήσεών τους κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, 4) σχεδίου διευθέτησης των οφειλών του και 5) αιτήματος ρύθμισης αυτών με σκοπό την προβλεπόμενη από το νόμο απαλλαγή του (Αθ. Κρητικός έκδοση 2010 ερμ. Ν.3869/2010 σελ. 64 και Ε. Κιουπτσίδου Αρμ. 64 Ανάτυπο σελ. 1477), παράλληλα δε πρέπει να περιλαμβάνεται σε αυτή αίτημα προς επικύρωση του προτεινόμενου σχεδίου διευθέτησης, ώστε να αποκτήσει αυτό ισχύ δικαστικού συμβιβασμού και επικουρικά να ζητεί την ρύθμιση των χρεών από το Δικαστήριο

σημειώνομε το άρθρο 8 παρ. 1 του Ν.3869/2010. Δεν απαιτείται πανηγυρική διατύπωση των παραπάνω στοιχείων και του αιτήματος της αίτησης, αλλά μπορούν να περιέχονται στο οπούδήποτε στο δικόγραφο, γιατί δεν καθορίζεται από το νόμο η παράθεσή τους σε ορισμένη θέση ή σειρά, αρκεί μόνο αυτά να προκύπτουν με σαφήνεια. Λοιπά στοιχεία, όπως ο χρόνος ανάληψης των δανειακών υποχρεώσεων, τα αίτια της πολλαπλής δανειοδότησης (υπερδανεισμού) του οφειλέτη και τις συγκυρίες που τον οδήγησαν στην αδυναμία πληρωμής των χρεών του, καθώς και το ακριβές χρονικό σημείο από το οποίο και εντεύθεν αδυνατεί να αντεπεξέλθει στις δανειακές του υποχρεώσεις περιερχόμενος σε αδυναμία πληρωμών ή τα εισοδήματα του όταν ανέλαβε τα δάνεια από τους πιστωτές, δεν αποτελούν απαιτούμενα στοιχεία για το ορισμένο της αίτησης κατ' άρθρ. 4 παρ. 1 Ν. 3869/2010, αλλά ανάγονται στην ουσιαστική βασιμότητά της, αποτελούν αντικείμενο απόδειξης περί της μονιμότητας στην αδυναμία εξυπηρέτησης των δανειακών υποχρεώσεων, η οποία συντελέστηκε χωρίς δολιότητα του οφειλέτη και θα εξεταστούν στην οικεία θέση, στο πλαίσιο και του ανακριτικού συστήματος που εφαρμόζεται στην προκειμένη διαδικασία, κατά τις διατάξεις των άρθρων 744, 745 και 751 ΚΠολΔ (ιδ. Βενιέρη - Κατσά «Εφαρμογή του Ν. 3869/2010» σελ. 132,137, Αθ. Κρητικό, «Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων», δεύτερη έκδοση, σ. 106 και όλως ενδεικτικά ΕιρΑλεξ 13/2014 ΝΟΜΟΣ, ΕιρΒασιλικ 65/2013 ΝΟΜΟΣ ΕιρΛαρ 106/2011, ΤΝΠ ΔΣΑ, ΕιρΠειρ 85/2011, ΕιρΙωαν 2/2011). Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 236 σε συνδυασμό με τα άρθρα 744, 745 και 751 ΚΠολΔ, ο οφειλέτης μπορεί να διορθώσει ή να διευκρινίσει το δικόγραφό του επιτρέποντας την ίαση της ποσοτικής ή ποιοτικής αοριστίας, όχι όμως της νομικής, η οποία συντρέχει όταν ο οφειλέτης δεν αναφέρει στο δικόγραφο όσα στοιχεία επιβάλλει ο νόμος (αρθ. 1 και 4 παρ. 1 ν. 3869/10), κατά τα αμέσως προεκτεθέντα.

II. Περαιτέρω, το Σύνταγμα, με το άρθρο 22 παρ. 5, κατοχυρώνει το θεσμό της κοινωνικής ασφαλίσεως των εργαζομένων και ανάγει τη μέριμνα για την προαγωγή του σε σκοπό του κράτους, εξ ου και η ανάθεση της υποχρεωτικής κοινωνικής ασφαλίσεως αποτελεί εγγύηση έναντι των υπόχρεων σε καταβολή ασφαλιστικών εισφορών, καθώς η κρατική μέριμνα για την υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση (κύρια και επικουρική) περιλαμβάνει και τη μέριμνα για την προστασία του ασφαλιστικού κεφαλαίου των Ο.Κ.Α., δηλαδή για τη βιωσιμότητα τους χάριν και των επομένων γενεών, μέριμνα η οποία εκδηλώνεται μεταξύ άλλων, με τη θέσπιση ρυθμίσεων για την προστασία και αξιοποίηση της περιουσίας τους και την επωφελή διαχείριση των αποθεματικών τους, με

την πρόβλεψη κοινωνικών πόρων. Λόγω δε αυτής της ύψιστης σημασίας των ασφαλιστικών εισφορών, ως θεσμική εγγύηση και θεμέλιος λίθος χρηματοδότησης των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης, για την είσπραξη τους έχουν θεσπιστεί ειδικές διαδικασίες διοικητικού χαρακτήρα, βλ. ΚΕΔΕ, σύντομες προθεσμίες ενώπιον Διοικητικών Δικαστηρίων κ.λ.π. Η είσπραξη των εισφορών, όπως έχουν νομοθετικά θεσπιστεί - και από της θεσπίσεως τους παράγουν κοινωνικό δικαιώμα ασφαλιστικών παροχών - και λόγοι δημοσίου συμφέροντος αποκλείουν την «εισφοροδοτική αμνηστία» των πολιτών εκείνων που δεν καταβάλουν τις εισφορές τους, καθώς αυτή αντίκειται ευθέως στην ισότιμη μεταχείριση των συνεπών ασφαλισμένων, ενώ η συνεπαγόμενη «χρεωκοπία των Ασφαλιστικών Ταμείων» θίγει τον Συνταγματικό πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος, τη χορήγηση δηλαδή στον ασφαλισμένο παροχών τέτοιων που να του επιτρέπουν να διαβιώνει με αξιοπρέπεια. Θέσπιση μέτρων, που υπερβαίνουν τα ως άνω συνταγματικά όρια αντίκεινται προφανώς στις Συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, αποτελεί κρατική παρέμβαση που εκφεύγει της συνταγματικής εξουσιοδότησης του άρθρου 106 παρ. 1. Ενώ αντιθέτως όπου, κατά παρέκκλιση και για λόγους δημοσίου συμφέροντος, εισήγαγε ο νομοθέτης εξαίρεση από τις ως άνω αρχές (βλ. τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 44 του ν. 2556/97 «μέτρα κατά της εισφοροδιαφυγής, διασφάλιση εσόδων Ι.Κ.Α κ.λ.π.»), ειδικά για τους οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης, κυρίας και επικουρικής, όρισε ότι η συμφωνία επιχείρησης με τους πιστωτές της ισχύει μόνο στην περίπτωση κατά την οποία έχει εξασφαλιστεί η κάλυψη των οφειλόμενων εισφορών προς αυτούς. Δηλαδή προϋποθέτει εξασφάλιση της οικονομικής καλύψεως των οφειλόμενων προς τους οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης εισφορών, ώστε να μην επιδεινωθεί η ήδη δυσχερή οικονομική κατάσταση των οργανισμών αυτών, πράγμα που σε τελική ανάλυση επιβαρύνει την εθνική οικονομία, ιδιονίζει τη βιωσιμότητα των οργανισμών αυτών και καθιστά αδύνατη την εκπλήρωση των υποχρεώσεων τους προς τους ασφαλισμένους και συνταξιούχους τους (Ο.Λ.Α.Π 1/2000 Ελλάδη 41. 31). Σύμφωνα λοιπόν με τα ανωτέρω εκτιθέμενα, η μέριμνα για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων στην Ελλάδα εκδηλώνεται στο άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος, το οποίο προβλέπει σχετικά ότι «το Κράτος μεριμνά για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων, όπως νόμος ορίζει». Με το άρθρο αυτό κατοχυρώνεται μια θεσμική εγγύηση, που οριοθετεί τη διακριτική ευχέρεια του νομοθέτη. Η εγγύηση αυτή διασφαλίζει το θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης παρεμποδίζοντας την αλλοίωση του οργανωτικού πυρήνα του, χωρίς όμως να αποκλείεται η αναδιάρθρωσή του, η αυστηροποίηση των προϋποθέσεων απονομής

ασφαλιστικών παροχών, το ύψος ή η έκτασή τους. Συνεπώς, ο κοινός νομοθέτης οφείλει να παραμείνει σύμφωνος με τις βασικές αρχές, οι οποίες είναι σύμφυτες με την θρησκευτική της κοινωνικής ασφάλισης και προσδίδουν τη διαχρονική ταυτότητα του θεσμού αυτού. Η πολιτειακή εγγύηση του θεσμού της κοινωνικής ασφάλισης διασφαλίζεται με τη λειτουργία βιώσιμων ασφαλιστικών οργανισμών, που στηρίζονται σε υγιείς οικονομικές βάσεις, και υποχρεώνει το νομοθέτη να προβαίνει σε ειδικές ρυθμίσεις με γνώμονα την προστασία του ασφαλιστικού κεφαλαίου και την προαγωγή της ίδιας της κοινωνικής ασφάλισης. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 4 παρ.1 του Συντάγματος, οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου. Η διάταξη αυτή καθιερώνει όχι μόνο την ισότητα των Ελλήνων έναντι του νόμου αλλά και την ισότητα του νόμου έναντι αυτών και συνεπώς δεσμεύει και υποχρεώνει τον κοινό νομοθέτη, όταν πρόκειται να ρυθμίσει ουσιωδώς όμοια πράγματα, σχέσεις ή καταστάσεις και κατηγορίες προσώπων, να μην αντιμετωπίζει κατά τρόπο ανόμοιο τις περιπτώσεις αυτές, εισάγοντας διακρίσεις ή εξαιρέσεις, εκτός αν αυτό επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος. Τη συνδρομή τέτοιου συμφέροντος ελέγχουν τα δικαστήρια ενόψει της κατά το άρθρο 93 παρ.4 εξουσίας τους να μη εφαρμόζουν νόμο που το περιεχόμενό του είναι αντίθετο προς το Σύνταγμα. Επομένως, αν γίνει από το νόμο ειδική ρύθμιση για ορισμένη κατηγορία προσώπων και αποκλεισθεί από τη ρύθμιση αυτή, κατ' αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση, άλλη κατηγορία προσώπων, για την οποία συντρέχει ο ίδιος λόγος που επιβάλλει την ειδική εκείνη μεταχείριση, η διάταξη που εισάγει τη δυσμενή αυτή μεταχείριση είναι ανίσχυρη ως αντισυνταγματική. Συνεπώς, η αρχή της ισότητας επιβάλλει στον κοινό νομοθέτη να δρα μέσα στα όρια της, τα οποία αποκλείονται τόσο την άνιση μεταχείριση με την μορφή της εισαγωγής χαριστικού μέτρου μη συνδεομένου με αξιολογικά κριτήρια ή της επιβολής αδικαιολόγητης επιβάρυνσης, όσο και την αυθαίρετη εξόμοιώση διαφορετικών καταστάσεων ή την ενιαία μεταχείριση καταστάσεων που τελούν κάτω από διαφορετικές συνθήκες ή, αντίθετα, την διαφορετική μεταχείριση ίδιων ή παρόμοιων καταστάσεων. Ακολούθως, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 2 του Ν. 3869/2010 όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του με την παρ.1 του άρθρου 1 της ΥΠΟΠΑΡ.Α.4 του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015 (ΦΕΚ Α 94/14-8-2015), και καταλαμβάνει, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 2 της ΥΠΟΠΑΡ.Α.4 του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015 (ΦΕΚ Α 94/14-8-2015), τις αιτήσεις που υποβάλλονται μετά την έναρξη ισχύος του, δηλαδή μετά από την υπογραφή από τα συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης Χρηματοδοτικής Διευκόλυνσης της ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΥ Β΄ του άρθρου 3 του Ν.

4336/2015 (ΦΕΚ Α 94/14-8-2015), προβλέπεται ότι πλέον: «Στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος νόμου εμπίπτει το σύνολο των οφειλών των προσώπων της παραγράφου 1 προς τους ιδιώτες. Στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος νόμου περιλαμβάνονται επίσης: α) οι βεβαιωμένες οφειλές στην Φορολογική Διοίκηση σύμφωνα με τον Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (Κ.Φ.Δ.), τον Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.) και τον Τελωνειακό Κώδικα, όπως έχουν διαμορφωθεί με βάση τις προσαυξήσεις και τους τόκους εκπρόθεσμης καταβολής που τις επιβαρύνουν, β) [...] και γ) ασφαλιστικές οφειλές προς τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης, όπως έχουν διαμορφωθεί με βάση τις προσαυξήσεις και τους τόκους εκπρόθεσμης καταβολής. Τα αναφερόμενα στα στοιχεία α', β' και γ' πρόσωπα, δεν επιτρέπεται να συνιστούν το σύνολο των πιστωτών του αιτούντος και οι οφειλές του προς αυτά υποβάλλονται σε ρύθμιση κατά τον παρόντα νόμο μαζί με τις οφειλές του προς τους ιδιώτες πιστωτές». Εν προκειμένω, με την επίμαχη νομοθετική ρύθμιση, ο νομοθέτης παρέχει τη δυνατότητα σε μία κατηγορία ασφαλισμένων των φορέων κοινωνικής ασφάλισης και ειδικότερα σε εκείνους των οποίων οι οφειλές έναντι των εν λόγω οργανισμών (από ασφαλιστικές εισφορές) συντρέχουν με οφειλές προς ιδιώτες πιστωτές να ζητήσουν και πιθανώς να επιτύχουν ακόμα και την πλήρη διαγραφή των οφειλομένων ασφαλιστικών τους εισφορών. Ωστόσο, οι ασφαλισμένοι είναι υποχρεωμένοι καθ' όλη τη διάρκεια της ασφαλιστικής τους σχέσεως να καταβάλλουν τις ασφαλιστικές τους εισφορές και τούτο προκειμένου να θεμελιώσουν, σε συνδυασμό και με άλλες προϋποθέσεις (όπως η συμπλήρωση ορισμένης ηλικίας) συνταξιοδοτικά και άλλα δικαιώματα. Η τυχόν διαγραφή οφειλόμενων ασφαλιστικών εισφορών, θα οδηγούσε και σε αντίστοιχη απώλεια του απαιτούμενου για την θεμελίωση των ανωτέρω δικαιωμάτων, ασφαλιστικού χρόνου (ΕιρΑθ 464/2017, αδημ.). Εξάλλου, με το σοβαρό πλήγμα που προκάλεσε η μείωση κατά 53% (ύψους 18,7 δις ευρώ) της ονομαστικής αξίας των ομολόγων στα οποία είχαν επενδύσει τα ασφαλιστικά ταμεία, η οποία και ολοκληρώθηκε με τη δεύτερη φάση του PSI με περαιτέρω μείωση, η οποία ανήλθε στο ποσό των 1,2 δις ευρώ (βλ. το υπ' αριθμ. 13.6.8.12/B/1168 έγγραφο Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Πολιτικής Διεύθυνση Πιστ. Και Δημ/κών Υποθέσεων Υπουργείου Οικονομικών στο οποίο επισυνάπτεται το υπ' αριθμ. πρωτοκ. 222/2.8.2012 έγγραφο της διεύθυνσης ανθρώπινου δυναμικού και οργάνωσης της ...) τα αποθεματικά των Ο.Κ.Α. έχουν περιορισθεί σημαντικά, ενώ στη μείωση των εσόδων και την αύξηση των ελλειμμάτων τους που σημειώθηκε κατά τα τελευταία έτη λόγω της αύξησης των δεικτών ανεργίας, της αδήλωτης εργασίας κ.τ.λ. έρχεται να προστεθεί η ως άνω διάταξη του άρ. 1 παρ. 2 εδ. β' περ. γ' Ν. 3869/2010, η

ΑΠ
ΑΒ

εφαρμογή της οποίας σημαίνει ότι θα επέλθουν νέα σημαντικά ελλείμματα που θα οδηγήσουν σε περαιτέρω συρρίκνωση των αποθεματικών τους. Επομένως, με την ένταξη των ασφαλιστικών οφειλών προς τους Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης στο άρ. 1 παρ. 2 εδ. β' Ν. 3869/2010 παραβιάζεται ευθέως η πολιτειακή εγγύηση που κατοχυρώνεται στο άρ. 22 παρ. 5 Συντάγματος και αφορά το θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης, η οποία διασφαλίζεται με τη λειτουργία βιώσιμων ασφαλιστικών οργανισμών και υποχρεώνει το νομοθέτη να προβαίνει σε ειδικές ρυθμίσεις, με γνώμονα πάντα την προστασία του ασφαλιστικού κεφαλαίου και την προαγωγή της ίδιας της κοινωνικής ασφάλισης. Για όλους τους ως άνω λόγους, η διάταξη αυτή είναι ανίσχυρη, επειδή κρίνεται αντισυνταγματική από το παρόν Δικαστήριο, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι παραβιάζεται έτσι η αρχή της διάκρισης των λειτουργιών, την οποία θεσπίζουν τα άρ. 1, 26, 73 επ. και 87 επ. Σ (ΟΛΑΠ 3/2013, 46/2005, 9/2004, Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος). Πρέπει δε να σημειωθεί ότι όσον αφορά τα χρέη προς τους φορείς κοινωνικής ασφάλισης προηγήθηκε της μεταρρύθμισης του Ν. 3869/2010 με το Ν. 4336/2015 ειδικός νόμος γενναίας περικοπής (άρ. 10 Ν. 4374/2016), με τον οποίο δόθηκε η δυνατότητα στα αναφερόμενα σε αυτόν πρόσωπα να προβούν σε ρυθμίσεις για την ελάφρυνση του χρέους τους προς τους φορείς αυτούς (ΕιρΑθ 774/Φ7129/2016, ΕιρΑθ 1588/Φ4348/2016, αδημ.). Ομοίως, η διάταξη με την οποία στις ρυθμιζόμενες κατά τις διατάξεις του Ν. 3869/2010 διαφορές περιλαμβάνονται και οι βεβαιωμένες οφειλές στην Φορολογική Διοίκηση σύμφωνα με τον Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (Κ.Φ.Δ.), τον Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.) και τον Τελωνειακό Κώδικα, όπως έχουν διαμορφωθεί με βάση τις προσαυξήσεις και τους τόκους εκπρόθεσμης καταβολής που τις επιβαρύνουν, κρίνεται αντισυνταγματική. Και τούτο, διότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρ. 4 παρ. 5 του ισχύοντος Συντάγματος, οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους. Ενώ περαιτέρω, από την γενική αρχή της ισότητας, που καθιερώνεται στο άρθρ. 4 παρ. 1 Συντ., αντλούνται τρία διακριτά κανονιστικά προτάγματα: α) η αξίωση για ισονομία, δηλαδή η ίση εφαρμογή των Νόμων σε όλους, β) η αξίωση για ρύθμιση γενική και αφηρημένη και γ) η αξίωση για ίση μεταχείριση όλων των όμοιων περιπτώσεων από το Νομοθέτη. Συνεπώς, η αρχή της ισότητας δεσμεύει και τον ίδιο το Νομοθέτη, η μη συμμόρφωση του οποίου ελέγχεται δικαστικά, καθώς με το άρθρ. 4 παρ. 1 Συντ. θεμελιώνεται όχι μόνον η ισότητα των πολιτών απέναντι στο Νόμο, αλλά και η ισότητα του Νόμου απέναντι στους πολίτες. Κατά τον δικαστικό αυτόν έλεγχο, που είναι έλεγχος ορίων, και όχι έλεγχος των κατ'

αρχήν επιλογών ή του ουσιαστικού περιεχομένου των νομικών κανόνων, δεν εξετάζεται η σκοπιμότητα θέσπισης μιας διάταξης Νόμου, αλλά εξετάζεται από τα Δικαστήρια, αυστηρώς και μόνον, η παραβίαση των ορίων που διαγράφονται από την αρχή της ισότητας και τα οποία αποκλείουν την έκδηλη άνιση μεταχείριση με τη μορφή της εισαγωγής ενός καθαρά χαριστικού μέτρου ή ενός προνομίου μη συνδεόμενου με αξιολογικά κριτήρια (βλ. Κοφίνης στο Συλλογικό Έργο «Σύνταγμα Κατ' άρθρο ερμηνεία», εκδ. Σάκκουλα, 2017, σελ. 54-55 και Χρυσόγονος «Ατομικά και Κοινωνικά Δικαιώματα», εκδ. Αντ. Ν. Σάκκουλα, 2002, σελ. 117-118 και 120). Σε εκτέλεση της ανωτέρω συνταγματικής διάταξης έχουν εκδοθεί διάφοροι φορολογικοί νόμοι, βάσει των οποίων καθορίσθηκαν οι άμεσοι φόροι, μεταξύ άλλων, επί του εισοδήματος, επί της κληρονομηθείσας κινητής και ακίνητης περιουσίας, επί της κατεχόμενης ακίνητης περιουσίας και επί των συναλλαγών, πάντοτε αναλόγως της δύναμης κάθε πολίτη. Το κράτος, προκειμένου να χρηματοδοτήσει τις αυξανόμενες ανάγκες του και να παρέχει στο κοινωνικό σύνολο δωρεάν δημόσια αγαθά, χρησιμοποιεί ως κύριο μέσο τη φορολογία, αποσκοπώντας στην εξασφάλιση δημοσίων εσόδων για την κάλυψη δημοσίων δαπανών. Το κόστος της δωρεάν παροχής των δημοσίων αγαθών και χρηματοδότησης των άλλων δραστηριοτήτων των δημοσίων φορέων (δημόσια υγεία, δημόσια παιδεία, εσωτερική και εξωτερική ασφάλεια της χώρας, εκτέλεση δημοσίων έργων), ονομάζεται φορολογικό βάρος, η δε κατανομή του μεταξύ των φορολογούμενων πολιτών, ήτοι η κατανομή της φορολογικής επιβάρυνσης διέπεται από την αρχή της φορολογικής ισότητας και ειδικά, της φορολογικής δικαιοσύνης, γίνεται δηλαδή ανάλογα με τις δυνάμεις του εκάστοτε φορολογούμενου. Οι «δυνάμεις» αυτές είναι οι παράγοντες που προσδιορίζουν τη φοροδοτική ικανότητα, δηλαδή την ικανότητα του κάθε φορολογούμενου να συνεισφέρει στα κοινά και διακρίνονται σε αντικειμενικούς και υποκειμενικούς. Το εισόδημα συνιστά αντικειμενικό παράγοντα προσδιορισμού φοροδοτικής ικανότητας, αφού προσδιορίζει με τον ακριβέστερο τρόπο την αγοραστική δύναμη του φορολογούμενου και τη θυσία που του αναλογεί σε συνάρτηση με την εξασφάλιση δημοσίων εσόδων. Εν προκειμένω, με την ως άνω νομοθετική ρύθμιση με την οποία εντάχθηκαν στο Ν. 3869/2010 και οι βεβαιωμένες οφειλές προς τη φορολογική διοίκηση, όπως έχουν διαμορφωθεί με βάση τις προσαυξήσεις και τους τόκους εκπρόθεσμης καταβολής, παρέχεται η δυνατότητα σε μία κατηγορία φορολογούμενων πολιτών και ειδικότερα σε εκείνους των οποίων οι οφειλές έναντι της φορολογικής διοίκησης από φορολογία εισοδήματος (οφειλές προς Δ.Ο.Υ) συντρέχουν με οφειλές προς ιδιώτες πιστωτές, να ζητήσουν και να επιτύχουν ακόμη και την πλήρη διαγραφή

των οφειλόμενων από αυτούς φορολογικών επιβαρύνσεων, όπως αυτές προσδιορίστηκαν αντικειμενικά με βάση το εισόδημά τους και την εξ αυτού φοροδοτική τους ικανότητα. Ειδικότερα, δια της εντάξεως των φορολογικών οφειλών στις διατάξεις του Ν.3869/2010, επέρχεται απαλλαγή του φορολογούμενου-οφειλέτη από αυτές, δεδομένου ότι η κατά τον ανωτέρω νόμο ρύθμιση δεν αφορά το σύνολο της οφειλής προς τη Δ.Ο.Υ σε περισσότερες δόσεις και έως την πλήρη εξόφλησή της, αλλά μέρος αυτής (οφειλής) σε μερικότερες δόσεις και εν τέλει απαλλαγή από το υπόλοιπο αυτής και τούτο διότι κριτήρια για τη ρύθμιση των οφειλών, κατά το Ν. 3869/2010, συνιστούν η υφιστάμενη εισοδηματική-οικονομική και περιουσιακή κατάσταση του αιτούντος. Ωστόσο, τα ανωτέρω κριτήρια έχουν ήδη ληφθεί υπ' όψin κατά τον προσδιορισμό της φοροδοτικής ικανότητας του αιτούντος, τη ρύθμιση και των φορολογικών οφειλών, η δε εκ νέου απαλλαγή του κατά το Ν. 3869/2010 και η εν τέλει μερική ή και ολική διαγραφή των φορολογικών χρεών, οδηγεί σε ανόμοια μεταχείριση φορολογούμενων πολιτών με ίδια ή άμοια φοροδοτική ικανότητα. Αντιθέτως, η περίπτωση της ρύθμισης χρεών προς πιστωτικά ιδρύματα λόγω αδυναμίας πληρωμής της μηνιαίας δόσης, όπως αυτή προσδιορίστηκε κατά το χρόνο ανάληψης του δανείου και με βάση τα τότε εισοδήματα του αιτούντος, είναι συνταγματικώς επιτρεπτή η απαλλαγή του οφειλέτη, επειδή συνιστά εκούσια ανάληψη συμβατικής υποχρέωσης, η μη τήρηση της οποίας θίγει αποκλειστικά τον αντισυμβαλλόμενο του υπερχρεωμένου οφειλέτη και όχι κάθε τρίτο που υπόκειται, λόγω εισοδήματος, στην ίδια φορολογική μεταχείριση. Η ίδια ως άνω διάταξη του Συντάγματος προσδιορίζει τι μπορεί, αλλά και τι πρέπει να αποτελεί κριτήριο διαφορετικής μεταχείρισης και τούτο είναι οι δυνάμεις, δηλαδή οι οικονομικές δυνατότητες του πολίτη. Στο κριτήριο αυτό θα μπορούσαν να προστεθούν και ορισμένα άλλα, που ρητά και με σαφήνεια προβλέπει το ίδιο το Σύνταγμα, όπως η προστασία της οικογένειας, των αναπήρων, πασχόντων και απόρων και η φροντίδα για την απόκτηση πρώτης κατοικίας από όσους την στερούνται (άρθρ. 21 Συντ.), καθώς και η προαγωγή της οικονομίας ορεινών, νησιωτικών και παραμεθόριων περιοχών (άρθρ. 106 παρ. 1 Συντ.). Ειδικότερα, μάλιστα, από την υποχρέωση του Κράτους για περίθαλψη των απόρων μπορεί να συναχθεί έμμεσα επιχείρημα υπέρ της φοροαπαλλαγής ενός ελάχιστου ορίου συντήρησης. Εξάλλου, ο συνταγματικός Νομοθέτης, συμπληρώνοντας την ανωτέρω αρχή της ισότητας στα δημόσια βάρη, ορίζει στην διάταξη του άρθρ. 78 παρ. 1 Συντ. τα στοιχεία από τα οποία, και μόνον, μπορεί να τεκμαρθεί φοροδοτική ικανότητα (εισόδημα, περιουσία, δαπάνες και συναλλαγές, βλ. Κοφίνης ό.π., σελ. 66, Γκέρτσος ό.π.

σελ. 1210 και Φινοκαλιώτης-Μπάρμπας «Δημόσια Οικονομικά Φόροι-Δημόσια Δάνεια», εκδ. Σάκκουλα, 2001, σελ. 64-65). Ωστόσο, άλλα κριτήρια, εκτός από αυτά, δεν μπορούν να αποτελέσουν θεμιτό λόγο διαφορετικής μεταχείρισης, καθώς, σε διαφορετική περίπτωση, η διάταξη της παρ. 5 του άρθρ. 4 Συντ. Θα έχανε, μέσω της ερμηνείας της, το ιδιαίτερο κανονιστικό της περιεχόμενο. Συνεπώς, οι φορολογικές απαλλαγές, έστω κι αν κρίνονται θεμιτές, δεν παύουν να συνιστούν εξαίρεση από τον κανόνα της ισότητας στα δημόσια βάρη και, συνεπώς, οφείλουν να ερμηνεύονται στενά, καθώς μόνο συγκεκριμένη ρητή συνταγματική πρόβλεψη θα μπορούσε να τις δικαιολογήσει (βλ. Χρυσόγονος ό.π., σελ. 142- 144). Συνεπώς, η ανωτέρω διάταξη της παρ. 2 του άρθρ. 1 Ν.3869/2010, σύμφωνα με όσα παραπάνω εκτέθηκαν, είναι προδήλως αντισυνταγματική, καθώς εισάγει ως προϋπόθεση για την απαλλαγή του πολίτη από φόρους τους οποίους υποχρεούνται να καταβάλλει, την ιδιότητα του αιτούντος την απαλλαγή από τον φόρο ως οφειλέτη προς ιδιώτη πιστωτή και, πιο συγκεκριμένα, ως οφειλέτη έναντι τραπεζικής εταιρείας. Το κριτήριο αυτό δεν είναι συνταγματικώς ανεκτό, καθώς δεν συμπεριλαμβάνεται σε αυτά που μπορούν να αποτελέσουν λόγο διαφορετικής φορολογικής μεταχείρισης. Επιπλέον, η με τον οριζόμενο στο Ν.3869/2010 απαλλαγή του αιτούντος από τις φορολογικές του υποχρεώσεις δεν γίνεται στην βάση γενικών και αντικειμενικών κριτηρίων, αλλά εντελώς αυθαίρετων. Τέλος, η διάταξη αυτή αντίκειται στην αρχή της ισότητάς του φόρου, καθώς δεν επιβάλλει ενιαία φορολογική μεταχείριση σε πολίτες οι οποίοι βρίσκονται στην αυτή προσωπική, οικογενειακή και εισοδηματική κατάσταση, αλλά θέτει αδικαιολόγητα όσους υπάγονται στην ανωτέρω διάταξη σε οικονομική κατάσταση ευνοϊκότερη από αυτήν των άλλων φορολογούμενων. Το γεγονός εξάλλου ότι στις πτωχεύσεις του εμπορικού νόμου υπάγονται και τα χρέη προς το Δημόσιο δεν αποτελεί επιχείρημα υπέρ της συνταγματικότητας της υπόψιν διάταξης, καθώς, η διαδικασία του Ν. 3869/2010 δεν έχει τους σκοπούς της πτώχευσης, αφού η τελευταία μεριμνά περισσότερο για την ικανοποίηση των πιστωτών και λιγότερο για την ανακούφιση των οφειλετών (βλ. Περάκης, Πτωχευτικό Δίκαιο, εκδ. Νομική Βιβλιοθήκη, 2010, σελ. 411). Πέραν αυτού στην πτώχευση του εμπόρου δε συνεπάγεται άνευ τινός διαγραφή των χρεών, αντίθετα δε χρέη προς το Δημόσιο μπορούν να ρυθμιστούν και μετά την πτώχευση του οφειλέτη (βλ. 62Α νδ 356/1974), ενώ η απαλλαγή του εμπόρου επέρχεται με αυστηρές προϋποθέσεις και αφού τεθεί στη διάθεση των δανειστών το σύνολο της περιουσίας του, ενώ δε οι απαιτήσεις του Δημοσίου και των ασφαλιστικών ταμείων ικανοποιούνται προνομιακά (βλ. 975 αρ. 5 και 6 αντίστοιχα ΚΠολΔ, 154 δ' και στ ΠτΚ, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει, 61 παρ. 1 νδ 356/1974, Περάκης, ό.π., σελ.

11
Α

407, 408, 387). Εξάλλου, επιχείρημα υπέρ της συνταγματικότητας της ανωτέρω διάταξης δεν δύναται να εξαχθεί από το άρθρ. 102 ΠτωχΚ, κατά το οποίο το Δημόσιο μπορεί να συναίνει σε μείωση των απαιτήσεών του κατά τον οφειλέτη με τους ίδιους όρους που θα μείωνε τις απαιτήσεις του υπό τις αυτές συνθήκες και ιδιώτης δανειστής (και πλέον, μετά την τροποποίησή του με το άρθρ. 6 παρ. 4 Ν.4446/2016, να συναίνει στη σύναψη συμφωνίας εξυγίανσης, υπογράφοντας τη συμφωνία με τους ίδιους όρους που θα συναίνοισε υπό τις αυτές συνθήκες ιδιώτης πιστωτής), καθώς: α) στην πτώχευση εμπόρου εκποιείται το σύνολο των περιουσιακών του στοιχείων, της κύριας κατοικίας του συμπεριλαμβανομένης (βλ. άρθρ. 16 παρ. 1 ΠτωχΚ), στην δε διαδικασία εξυγίανσης δεν υφίσταται πρόβλεψη αντίστοιχη της παρ. 2 του άρθρ. 9 Ν.3869/2010 και β) η ανωτέρω αναφερόμενη συναίνεση του Δημοσίου δεν είναι απότοκος δικαστικής απόφασης αμέσως εκτελεστής, αλλά εναπόκειται στην διακριτική του ευχέρεια - το δε Δημόσιο, προκειμένου να συναίνεσει, λαμβάνει υπόψη την εισοδηματική και περιουσιακή κατάσταση του οφειλέτη του, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει στις διαδικασίες του Ν.3869/2010, και δη όταν η υπόθεση έχει εισαχθεί στο ακροατήριο προς συζήτηση, μετά την αποτυχία του προδικαστικού συμβιβασμού. Εξάλλου, η ανωτέρω διάταξη του ΠτωχΚ θεσπίστηκε, σύμφωνα με την Εισηγητική Έκθεση του Ν.3588/2007, προκειμένου να είναι ευχερής η αποτελεσματικότερη σύναψη συμφωνίας, δηλαδή πρόκειται για διάταξη που θεσπίστηκε με γνώμονα και την δραστικότερη προάσπιση των συμφερόντων του Δημοσίου. Αντιθέτως, ο Ν.4336/2015, ο οποίος επέφερε την ανωτέρω τροποποίηση στο άρθρ. 1 παρ. 2 Ν.3869/2010, δεν συνοδεύεται από Αιτιολογική Έκθεση (ΕιρΠειρ 120/2017, αδημ.). Περαιτέρω, όμως, η ένταξη των φόρων στις ρυθμίσεις του ν.3869/2010 έρχεται σε αντίθεση και στο δημόσιο συμφέρον, αφού με τον τρόπο αυτό υφίσταται προφανής απώλεια δημοσίων εσόδων, απολύτως απαραίτητων για την εκτέλεση των σκοπών της Πολιτείας και, σε τελική ανάλυση, πλήττονται όλοι οι πολίτες, οι οποίοι για διάφορους αντικειμενικούς ή υποκειμενικούς λόγους δεν μπορούν να υπαχθούν στις διατάξεις του Ν.3869/2010 (ΕιρΑθ 464/2017, αδημ., ΕιρΠύργου Κρήτης 20/2017, Νόμος).

Με την κρινόμενη αίτησή του, όπως αυτή παραδεκτά διορθώθηκε και συμπληρώθηκε, με δήλωση του στο ακροατήριο, δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του, που καταχωρίσθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεώς του και αναφορά στις προτάσεις του κατ' άρθρο 745 ΚΠολΔ, ο αιτών, επικαλούμενος έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνη μη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων

χρηματικών οφειλών του, που αναφέρονται στην περιεχόμενη στην αίτηση αναλυτική κατάσταση, ζητεί τη ρύθμιση των χρεών του, σύμφωνα με το σχέδιο διευθέτησης που υποβάλλει και αφού ληφθεί υπόψη η περιουσιακή και οικογενειακή του κατάσταση που εκθέτει αναλυτικά, και την εξαίρεση της κύριας κατοικίας του από την εικποίηση.

Με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αίτηση εισάγεται αρμοδίως ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, της περιφέρειας της κατοικίας του αιτούντος (άρθρ. 3 Ν. 3869/2010) και τυγχάνει παραδεκτή καθώς: α) αντίγραφο της υπό κρίση αιτήσεως επιδόθηκε στους καθ'ών πιστωτές του εντός δεκαπέντε ημερών από την κατάθεση της αίτησης, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρ. 5 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, όπως το εν λόγω άρθρο ισχύει β) δεν επιτεύχθηκε προδικαστικός συμβιβασμός και επικύρωση αυτού, κατά την ορισθείσα από την Ειρηνοδίκη ημέρα επικύρωσης, ήτοι την 17-10-2016 (ιδ. υπ' αριθμ. 601/2016 προσωρινή διαταγή της Ειρηνοδίκη Περιστερίου), γ) δεν εκκρεμεί άλλη αίτηση του αιτούντος για ρύθμιση των χρεών του στο Δικαστήριο αυτό ή άλλο Ειρηνοδικείο της χώρας, ούτε έχει απορριφθεί προγενέστερη αίτησή του για ουσιαστικούς λόγους, όπως διαπιστώθηκε μετά από αυτεπάγγελτο έλεγχο, κατ' άρθρο 13 παρ. 2 Ν. 3869/2010 και δ) προσκομίζεται η από 22-6-2016 υπεύθυνη δήλωση του αιτούντος για την ορθότητα και την πληρότητα των καταστάσεων της περιουσίας και των εισοδημάτων του, των πιστωτών του και των απαιτήσεών τους, καθώς και για τις μεταβιβάσεις εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ακινήτων του κατά την τελευταία τριετία, με θεωρημένο το γνήσιο της υπογραφής της από το ΚΕΠ του Δήμου Περιστερίου, η οποία με την τροποποίηση του άρθρου 4 του ν. 3869/2010 από το Ν. 4336/2015, και σε αντίθεση με το προϊσχύσαν καθεστώς του ν. 4161/2013, αποτελεί προϋπόθεση του παραδεκτού της υποβαλλόμενης αίτησης του άρθρου 4 του ιδίου νόμου. Περαιτέρω, η αίτηση είναι επαρκώς ορισμένη, αφού περιλαμβάνει όλα τα απαραίτητα στοιχεία για τον προσδιορισμό του αντικειμένου της (άρθ. 216 ΚΠολΔ και 4 παρ. 1 του Ν. 3869/2010), ήτοι: α) κατάσταση της περιουσίας και των εισοδημάτων του αιτούντος και της συζύγου του, β) κατάσταση των πιστωτών του και των απαιτήσεών τους, κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, γ) σχέδιο διευθέτησης οφειλών καθώς και αίτημα περί ρύθμισης των χρεών του, απορριπτομένου του περί αοριστίας ισχυρισμού που υποβλήθηκε εκ μέρους της δεύτερης των καθ'ων, ως νόμω αβασίμου, αφού στην αίτηση αυτήν περιλαμβάνονται όλα τα κατά Νόμο απαιτούμενα στοιχεία, ενώ δεν απαιτείται να περιέχονται και άλλα στοιχεία, όπως τα βιοτικά έξοδα του αιτούντος, ο χρόνος ανάληψης των δανειακών

υποχρεώσεων, το ύψος των δόσεων, τα εισοδήματά του τόσο κατά την ανάληψη των δάνειακών υποχρεώσεων όσο και σήμερα, το επάγγελμά του και ο χρόνος και η αιτία πάυσης των πληρωμών του (ιδ. 64/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), τα οποία δεν αποτελούν αναγκαίο περιεχόμενο της αίτησης, αλλά ζητήματα κρίσης κατόπιν απόδειξης (ιδ. ΑΠ 1131/1987 ΝοΒ Τόμος 36 σελ. 1601-1602, Αιτιολογική Έκθεση Ν.3994/2011 ο οποίος αντικατέστησε το άρθρ. 236 ΚΠολΔ, ΜΠρΗρακλείου 21/2013 ΕΔΥΠ 1/2014 σελ. 17 επ., ΜΠρΑλεξανδρούπολης 190/2012, ΜΠρΠειρ 141/2014, ΕιρΠειρ 60/2012, ΕιρΑκράτας 7 και 8/2012 αδημ., ΕιρΝικαίας 39/2012 ΝΟΒ 2012/1444, ΕιρΚορίνθου 67/2012 Α' Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, Βενιέρης-Κατσάς «Εφαρμογή του Ν. 3869/2010 Για Τα Υπερχρεωμένα Φυσικά Πρόσωπα», εκδ. Νομική Βιβλιοθήκη, 2011, σελ. 137 και Εισήγηση Αθ. Κρητικού με τίτλο «Αοριστία της κατ' άρθρ. 4 παρ. 1 αιτήσεως του οφειλέτη περί υπαγωγής του στις ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010» στο από 28^{ης}-30^η/01/2013 Σεμινάριο ΕΣΔΙ με θέμα «Ζητήματα Ερμηνείας και Εφαρμογής των Νόμων α) 3869/2010 και β) 4055/2012 αρμοδιότητας Ειρηνοδικείων», σελ. 8-10). Περαιτέρω, η αίτηση τυγχάνει νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 4, 5, 6 παρ. 3, 8 και 9 του Ν. 3869/2010, ως ισχύει τροποποιηθείς με τους Ν. 4161/2013, 4336/2015 και 4346/2015, πλην του αιτήματος να ενταχθούν στη ρύθμιση και οι οφειλές του αιτούντος προς το τρίτο των καθ' ών Ελληνικό Δημόσιο λόγω αντίθεσης του άρθρ. 1 παρ. 2 Ν.3869/2010, ως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το Ν.4336/2015, στις διατάξεις των άρθρ. 4 και 22 παρ. 5 Συντ., σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην υπό II και III μείζονα σκέψη της παρούσας, Εφόσον, λοιπόν, δεν επετεύχθη δικαστικός συμβιβασμός μεταξύ της αιτούσας και των πιστωτών της, πρέπει η αίτηση, κατά το μέρος που ικρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί, περαιτέρω, ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την εκτίμηση της ανωμοτί εξέτασης του αιτούντος, ενώπιον του ακροατηρίου του παρόντος Δικαστηρίου, που εμπεριέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεώς του, και όλων των, μετ' επικλήσεως, νομίμως προσκομιζομένων από τους διαδίκους εγγράφων (η μνεία κατωτέρω ορισμένων εξ αυτών είναι απλώς ενδεικτική, καθώς κανένα δεν παραλείφθηκε να εκτιμηθεί), από τα διδάγματα κοινής πείρας και λογικής, τα οποία το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη αυτεπαγγέλτως (άρ. 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Ο αιτών διάγει το 57^ο έτος του βίου του και είναι παντρεμένος με την

με την οποία έχουν αποκτήσει δύο ενήλικα πλέον τέκνα, τους
και γεννηθέντες στις και , οι

οποίοι διαβιούν ανεξάρτητα. Η σύζυγος του αιτούντος, με τον οποίο διαμένουν σε μισθωμένη κατοικία (με μηνιαίο μίσθισμα 250 ευρώ), έχει διαγνωστεί από το έτος 2000 με σκλήρυνση κατά πλάκας και αδυνατεί να εργαστεί. Ο αιτών είναι ελεύθερος επαγγελματίας και συγκεκριμένα εκτελεί μεταφορές με ιδιόκτητο δημοσίας χρήσης φορτηγό. Εν προκειμένω, με βάσει τα ακαθάριστα δηλωθέντα εισοδήματα των ετών 2003-2015, τα οποία κυμαίνονται από 16.000 έως και 34.000 ευρώ (ιδ. προσκομιζόμενα έντυπα Ε3 οικ. ετών 2004-2014 και φορολογικών 2014-2015) και αποτελούν αμοιβή του σωματικού μόχθου του αιτούντος, χωρίς η δραστηριότητά του να ενέχει το στοιχείο της κερδοσκοπίας, το παρόν Δικαστήριο κρίνει ότι ο αιτών είναι μικρέμπορος και επομένως υπάγεται στο πεδίο εφαρμογής του Ν. 3869/2010.

Περαιτέρω, ο αιτών έχει τα εξής περιουσιακά στοιχεία: 1) την πλήρη κυριότητα, σε ποσοστό 100%, μίας ισόγειας κατοικίας, η οποία περιλαμβάνει σαλόνι με τζάκι, τραπεζαρία, κουζίνα, λουτρό και τρία δωμάτια, επιφανείας 100 τ.μ., έτους κατασκευής 1966, κείμενης εντός οικοπέδου επιφανείας 250 τ.μ. στη θέση της κοινότητας

Η ως άνω οικία θα χρησιμοποιηθεί ως κύρια κατοικία του αιτούντος και της συζύγου του όταν αυτός συνταξιοδοτηθεί και περιήλθε σε αυτόν δυνάμει της υπ' αριθμ. 19/15-11-1983 πράξης αποδοχής κιληρονομιάς του Συμβολαιογράφου Οιχαλίας

Η αντικειμενική αξία του άνω ακινήτου ανέρχεται στο ποσού των 28.363 ευρώ (ιδ. προσκομιζόμενα φύλλα υπολογισμού αξίας ακινήτου και οικοπέδου), η δε εμπορική αξία αυτού εκτιμάται από το παρόν Δικαστήριο, λαμβανομένης υπόψη και της προσκομισθείσας από τον αιτούντα εκτίμησης από τον πιστοποιημένο εκτιμητή στο ποσό των 40.000

ευρώ, 2) την πλήρη κυριότητα, σε ποσοστό 100%, της με αριθμό εγγράφου άδειας κυκλοφορίας φορτηγού δημοσίας χρήσης, η οποία θα εξαιρεθεί της εκποίησης καθόσον αποτελεί το μοναδικό μέσο βιοπορισμού του αιτούντος και της συζύγου του, και 3) την πλήρη κυριότητα του με αριθμό κυκλοφορίας τύπου TOYOTA COROLLA, έτους πρώτης κυκλοφορίας 1992, το οποίο επίσης θα εξαιρεθεί από την εκποίηση, διότι λόγω της παλαιότητάς του και της χαμηλής του αξίας, δεν αναμένεται να προσελκύσει αξιόλογο αγοραστικό ενδιαφέρον. Η σύζυγός του δεν διαθέτει αξιόλογη ακίνητη περιουσία.

Με βάση όλα τα ανωτέρω, το ποσό που απαιτείται για την κάλυψη των στοιχειωδών μηνιαίων βιοτικών αναγκών του αιτούντος και της οικογενείας του (διατροφή, ένδυση, υπόδηση, λειτουργικά έξοδα κατοικίας, μετακινήσεις, επισκευή και

11
A

συντήρηση οικιακού εξοπλισμού, είδη οικιακής κατανάλωσης και ατομικής φροντίδας, υπηρεσίες τηλεφωνίας και δαπάνες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης της συζύγου) προσδιορίζεται από το παρόν Δικαστήριο στο ποσό των 1.100 €.

Σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της κρινόμενης αίτησης, ο αιτών είχε αναλάβει τα παρακάτω χρέη, τα οποία, κατά πλάσμα του νόμου, θεωρούνται με την κοινοποίηση της αίτησης ληξιπρόθεσμα και υπολογίζονται με την τρέχουσα αξία τους κατά το χρόνο κοινοποίησης αυτής, εφόσον δεν είναι εμπραγμάτως εξασφαλισμένα (αρθ. 6 παρ. 3 ν. 3869/2010). Ειδικότερα, ο αιτών οφείλει τα κάτωθι χρηματικά ποσά: 1) προς την πιστώτριά του «ALPHA BANK AE» από την υπ' αριθμ. 2440000358 σύμβαση, ποσό 34.867,82 ευρώ, τυγχάνει δε η απαίτηση εξασφαλισμένη με εγγραφή προσημείωσης υποθήκης, εγγραφείσα στις 16-4-2004 επί της άνω κατοικίας του αιτούντος και 2) προς την πιστώτριά του «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS A.E.» από την υπ' αριθμ. 650001150136 σύμβαση δανείου, ποσό 86.520,31 ευρώ, τυγχάνει δε η απαίτηση εξασφαλισμένη με εγγραφή προσημείωσης υποθήκης, εγγραφείσα στις 19-9-2011 επί της άνω κατοικίας του αιτούντος. Συνεπώς, οι συνολικές οφειλές του αιτούντος ανέρχονται στο ύψος των 121.388,13 ευρώ, ενώ ενήμερη δόση των δανείων του αιτούντος ανέρχεται στο ποσό των 500 ευρώ μηνιαίως.

Περαιτέρω, τα εισοδήματα του αιτούντος βαίνουν μειούμενα από το έτος 2012. Πράγματι, όπως προκύπτει από τα προσκομιζόμενα εικαθαριστικά και έντυπα E1 των οικονομικών ετών 2012-2014 και φορολογικών 2014 και 2016, ο αιτών εμφάνισε εισοδήματα της τάξης των 19.500 € το 2011, 18.000 το 2012, ενώ τα έτη 2013, 2014 και 2016 αποκόμισε από την εργασία του τα ποσά των 10.916,53 €, 11.107,22 € και 14.934 €, αντίστοιχα. Εκ των ανωτέρω προκύπτει καταφανώς η μείωση των εισοδημάτων του αιτούντος, ώστε να έχει περιέλθει, ήδη από το έτος 2014, σε αδυναμία πληρωμών, καθόσον με τα εισοδήματά του, όπως αυτά διαμορφώθηκαν, αδυνατεί να παρακολουθεί τις ενήμερες δόσεις των δανείων του και να καλύπτει τις βιοτικές δαπάνες της οικογενείας του, καθόσον κατά το χρόνο συζήτησης λαμβάνει για την εργασία του κατά μέσο όρο μόνον το ποσό των 900 ευρώ μηνιαίως. Η αδυναμία του είναι γενική, καθώς με το μηνιαίο εισόδημά του, όπως αυτό διαμορφώθηκε, αδυνατεί να καλύπτει τις βασικές βιοτικές ανάγκες της οικογενείας του και να εξυπηρετεί και τις μηνιαίες δόσεις των

επίδικων δανείων. Περαιτέρω, η αδυναμία του είναι μόνιμη, επειδή δεν αναμένεται σημαντική αύξηση των μηνιαίων απολαβών αυτού κατά το προσεχές μέλλον.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω η υπό κρίση αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη στην ουσία της και να ρυθμιστούν οι οφειλές του αιτούντος, κατά πρώτο λόγο, με μηνιαίες καταβολές απευθείας στις άνω πιστώτριες, από τα εισοδήματα του, ο χρόνος των οποίων, κρίνεται ότι πρέπει να οριστεί σε τρία (3) έτη, αρχής γενομένης από την 1^η ημέρα του επόμενου μήνα από τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης. Όσον αφορά στο ειδικότερο περιεχόμενο της ρύθμισης αυτής, το προς διάθεση ποσό, πρέπει να οριστεί σε 70 ευρώ το μήνα, συμμέτρως διανεμόμενο μεταξύ των απαιτήσεων των καθ' ών, ποσό το οποίο δύναται πράγματι να καταβάλει, εφόσον με την υπ' αριθμ. 601/2016 προσωρινή διαταγή ορίστηκε να καταβάλει το ποσό αυτό και ήταν συνεπής στην υποχρέωση του αυτή. Συνεπώς, στο τέλος της τριετίας ο αιτών θα έχει καταβάλει στις πιστώτριες του το συνολικό ποσό των 2.520 ευρώ, ήτοι ποσό 723 € στην πρώτη και 1796,16 € στη δεύτερη.

Η ρύθμιση αυτή θα συνδυαστεί με την προβλεπόμενη από τη διάταξη του αρθρ. 9 παρ. 2 ν. 3869/10, εφ' όσον με τις καταβολές επί τριετία της πρώτης ρύθμισης δεν έχει επέλθει πλήρης εξόφληση των απαιτήσεων των πιστωτών του αιτούντος και προβάλλεται σχετικό αίτημα από αυτόν, μετά το οποίο είναι υποχρεωτική για το Δικαστήριο η εξαίρεση της κατοικίας του από την εκποίηση (ιδ. Κρητικό, «Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων», δεύτερη έκδοση σ. 215). Εν προκειμένω, κατ' εφαρμογή του άρθρου 9 παρ. 2 εδ α', το προαναφερόμενο ακίνητο αποτελεί τη δυνητική κύρια κατοικία του αιτούντος, τα εισοδήματα της τελευταίας, συνολικού ποσού μηνιαίως 900 ευρώ, δεν ξεπερνούν τις εύλογες δαπάνες διαβίωσης προσαυξημένες κατά 70 %, οι οποίες προσδιορίστηκαν ήδη ανωτέρω στο ποσό των 1.100 ευρώ μηνιαίως. Η κύρια κατοικία του αιτούντος έχει συνολική εμπορική αξία 40.000 ευρώ, και επομένως δεν υπερβαίνει το ποσό των 180.000 ευρώ προσαυξημένη για έγγαμο κατά 40.000, ενώ δεν προβλήθηκε σχετική ένσταση εκ μέρους των καθ' ών ότι ο αιτών δεν υπήρξε συνεργάσιμος δανειολήπτης (άρθρο 9 παρ 2 εδ γ' του ν. 3869/2010, όπως τροποποιημένος ισχύει). Δυνάμει του άρθρου 9 παρ. 2 εδ β' ο αιτών οφείλει να καταβάλλει ως αντάλλαγμα για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του το ποσό που θα λαμβαναν οι πιστωτές σε περίπτωση που αυτοί προέβαιναν στην αναγκαστική εκτέλεση της κύριας κατοικίας της. Ταυτόχρονα θα ληφθεί υπόψη από το δικαστήριο η μέγιστη ικανότητα αποπληρωμής του οφειλέτη, η οποία βασίζεται στην τρέχουσα και στην μελλοντική ικανότητα του λαμβανομένου υπόψη και των εύλογων δαπανών διαβίωσης

(ιδ. αριθμ. πράξης 54/15.12.2015 ΤτΕ). Κατά συνέπεια, και με δεδομένο, ότι κατά τα πραναναφερθέντα, ο αιτών οφείλει να αποπληρώσει ποσό ίσο με το ποσό που θα λαμβαναν οι πιστωτές του σε περίπτωση υποθετικής εκποίησης (πλειστηριασμού) του ακινήτου της, ο τελευταίος θα καταβάλει, κατ' άρθρο 995 τελευταίο εδάφιο ΚΠολΔ, ποσό ίσο με την εμπορική αξία του ακινήτου του (40.000 €) απομειωμένη από τα (υποθετικά) έξιδα εκτέλεσης που υπολογίζονται στο ποσό των 2.500 ευρώ, άρα 37.500 ευρώ (ιδ. άρθρο 9 παρ. 2 νόμου 3869/2010 όπως ισχύει και Ι. Βενιέρης – Θ. Κατσάς Εφαρμογή του ν. 3869/2010 για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα 3η έκδοση, παρ. 1463 επ, σελ 631 επ εξαίρεση της κύριας κατοικίας από την εκποίηση). Όσον αφορά στο χρόνο αποπληρωμής του ποσού αυτού, θα πρέπει να οριστεί σε 18 έτη, λαμβανομένων υπ' όψιν του ύψους του χρέους που πρέπει να πληρώσει ο αιτών για τη διάσωση της κατοικίας του, της οικονομικής του δυνατότητας και της ηλικίας του. Έτσι το ποσό κάθε μηνιαίας δόσης ανέρχεται σε 173,6 ευρώ. Η καταβολή του ποσού αυτού θα γίνει σύμφωνα με τα άρθρα 974 επ. ΚΠολΔ και συγκεκριμένα θα ικανοποιηθεί προνομιακά η οφειλή έναντι της πρώτης καθ' ής, ποσού- κατόπιν αφαίρεσης των καταβολών της τριετίας- (34.867,82 - 723,84) 34.143,98 ευρώ, και κατόπιν της ολοσχερούς εξόφλησης αυτής, οι καταβολές θα γίνονται προς ικανοποίηση της απαίτησης της δεύτερης των καθ' ών. Περαιτέρω, αν και μετά την τροποποίηση του ν. 3869/ 2010 με τους ν. 4336/2015 και 4346/2015 δεν προβλέπεται περίοδος χάριτος, ωστόσο ερμηνευτικά θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι και στις αιτήσεις που κατατίθενται μετά τις τελευταίες τροποποιήσεις θα πρέπει να προβλέπεται, ώστε να μη συμπέσει η τελευταία αυτή ρύθμιση μ' αυτήν του άρθρου 8 παρ. 2 του νόμου και επιβαρυνθεί υπέρμετρα ο αιτών, με κίνδυνο να φανεί ασυνεπής στις υποχρεώσεις του και να εκπέσει των ρυθμίσεων (Ι. Βενιέρης, ο.π. σελ. 641 παρ. 1486). Ωσαύτως θα πρέπει να χορηγηθεί στην αιτούσα περίοδος χάριτος δύο (2) ετών και οκτώ (8) μηνών, ώστε να μη συμπέσουν οι καταβολές του άρθρου 9 παρ. 2 με αυτές του άρθρου 8 παρ.2 και επιβαρυνθεί η αιτούσα με δύο δόσεις με κίνδυνο να φανεί συνεπής στις υποχρεώσεις της. Η καταβολή λοιπόν των δόσεων για τη διάσωση της κατοικίας της αιτούσας θα ξεκινήσει την 1η ημέρα του 1ου μήνα 2 έτη και 8 μήνες αρχής γενομένης από τον επόμενο μήνα από της δημοσιεύσεως της παρούσας απόφασης, θα έχει διάρκεια 20 ετών (240 δόσεις) και θα γίνει χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με το κυματνόμενο επιτόκιο, που θα ισχύει κατά το χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

Κατόπιν των ανωτέρω, η αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσίαν και να ρυθμιστούν οι οφειλές του αιτούντος κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό. Η απαλλαγή του από κάθε υφιστάμενο υπόλοιπο χρεών του έναντι των καθ' ών που περιλαμβάνονται στην εμπεριεχόμενη στην αίτησή του κατάσταση, θα επέλθει κατά νόμο (άρθρο 11 παρ.1 Ν. 3869/2010), μετά την κανονική εκτέλεση των υποχρεώσεων που του επιβάλλονται με την απόφαση αυτή. Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ.6 του ν.3869/2010.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

- **ΔΙΚΑΖΕΙ** ερήμην της πρώτης των καθ' ών και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.-
- **ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ** την αίτηση ως προς το Ελληνικό Δημόσιο.-
- **ΔΕΧΕΤΑΙ** την αίτηση ως προς τους λοιπούς πιστωτές.-
- **ΡΥΘΜΙΖΕΙ** τα χρέη του αιτούντος με τον ορισμό μηνιαίων καταβολών ποσού πενήντα (70,00) ευρώ μηνιαίως, συμμέτρως διανεμόμενου μεταξύ των οφειλών του, οι οποίες θα πραγματοποιούνται μέσα στις πέντε (5) πρώτες εργάσιμες ημέρες κάθε μήνα. Οι παραπάνω καταβολές θα αρχίσουν τον επόμενο μήνα από τη δημοσίευση της παρούσας και η ως άνω ρύθμιση θα ισχύσει για χρονικό διάστημα τριών (3) ετών.-
- **ΕΞΑΙΡΕΙ** από την εκποίηση την κύρια κατοικία του αιτούντος, ήτοι την πλήρη κυριότητα, σε ποσοστό 100%, μίας ισόγειας κατοικίας, η οποία περιλαμβάνει σαλόνι με τζάκι, τραπέζαρια, κουζίνα, λουτρό και τρία δωμάτια, επιφανείας 100 τ.μ., έτους κατασκευής 1966, κείμενης εντός οικοπέδου επιφανείας 250 τ.μ. στη θέση της κοινότητας η οποία περιήλθε σε αυτόν δυνάμει της υπ' αριθμ. 19/15-11-1983 πράξης αποδοχής ιδιοκτησίας του Συμβολαιογράφου Οιχαλίας
- **ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ** στον αιτούντα την υποχρέωση για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του να καταβάλλει δεκαοκτώ (18) έτη το συνολικό ποσό των 37.500 ευρώ, ήτοι ποσό 173,6 ευρώ μηνιαίως και εντός των πέντε (5) πρώτων εργασίμων ημερών κάθε μήνα, καταβλητέο έναντι των οφειλών του προς τις καθ' ών κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο σκεπτικό της παρούσας, εντόκως, χωρίς ανατοκισμό, με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο που θα ισχύει κατά τη χρόνο αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος

10. φύλλο της υπ' αριθμ.124/2018 Απόφασης του Ειρηνοδικείου Περιστερίου (Εκουσία Δικαιοδοσία)

αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Η αποπληρωμή θα ξεκινήσει μετά την πάροδο τριών (3) ετών, αρχής γενομένης από τον επόμενο μήνα από τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στο Περιστέρι, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, στις18/5/18

Ο ΕΙΡΗΝΟΛΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

